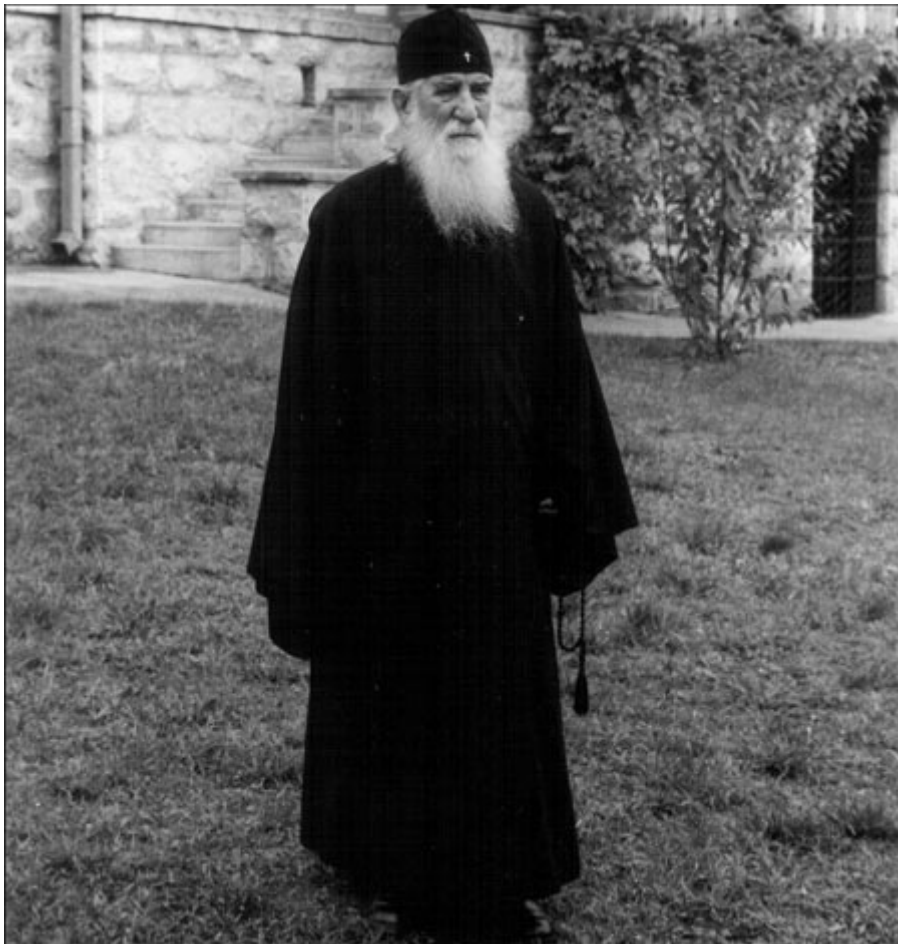
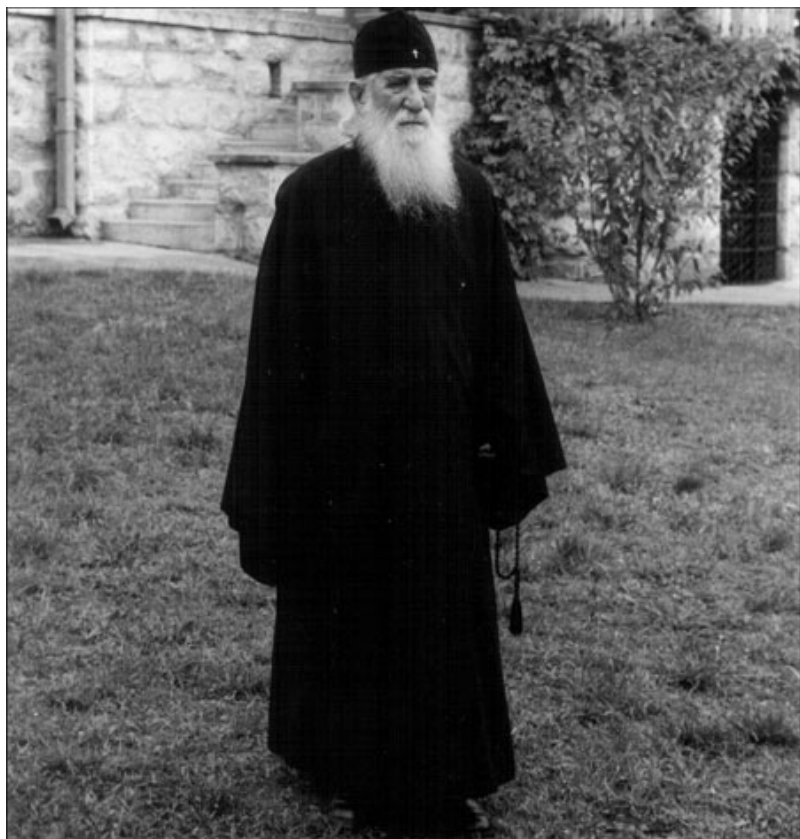

23 Απριλίου 2020

Όσιος Ιουστίνος: Άνευ του θαυμαστού Κυρίου Ιησού ο κόσμος είναι ένα σκότος!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Όσιος Ιουστίνος Πόποβιτς (1894-1978).

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=491602>

Το βασίλειον του θανάτου επεκτείνεται όσον και ο άνθρωπος· όσον ο άνθρωπος αυξάνει την επιρροήν γύρω του τόσο απλώνει και τον θάνατον· αυτό είναι η τραγική μοίρα του εις τον κόσμον.

Θα έχετε προσέξει πως εις το σύμπαν τίποτε δεν είναι θνητόν, παρά μόνον ο άνθρωπος και όσα ζουν γύρω του. Ο ουμανισμός! Ένα αφελές παιδικό παιγνίδι μέσα εις τον πολύβοον μύλον του θανάτου.

Ο άνθρωπος με την αμαρτίαν και τον θάνατον μετέβαλε αυτόν τον κόσμον εις μίαν φοβεράν τερατωδίαν. Και θα έχαναν το μυαλό τους και οι ελάχιστοι ευαίσθητοι άνθρωποι μέσα εις τας φρικαλεότητες της γης, εάν δεν τους εδίδετο το θείον έλλογον (logosna) φως, το φωτίζον κάθε άνθρωπον εις την πορείαν του μέσα εις το ζοφερόν σκότος της αμαρτίας και του θανάτου (πρβλ. Ιωάνν. 1, 9. 2 Κορ. 4, 6).

Το φως, ο Χριστός, «ελήλυθεν εις τον κόσμον, και ηγάπησαν οι άνθρωποι μάλλον το σκότος (τ. έ. την αμαρτίαν, τον θάνατον, το κακόν) ή το φως». Διά τι; - «Ην γαρ πονηρά αυτών τα έργα. Πας γαρ ο φαύλα πράσων μισεί το φως («πας»: και εγώ και συ, όταν κάνωμεν το κακόν) και ουκ έρχεται προς το φως, ίνα μη ελεγχθή τα έργα αυτού ότι πονηρά έστιν» (Ιωάν. 3, 19 20).

Κάποια μυστική ταύτισις υπάρχει μεταξύ του φωτός και του αιωνίου Θείου αγαθού,

όπως πάλιν υπάρχει μοιραία ενότης μεταξύ του σκότους και του σατανικού κακού· εντεύθεν εξηγείται το μίσος του σκότους και του κακού προς ό,τι είναι φωτεινόν και καλόν.

«Ο ποιών την αλήθειαν έρχεται προς το φως, ίνα φανερωθή, αυτού τα έργα, ότι εν Θεώ εστιν ειργασμένα» (Ιωάν. 3, 21). Ο κόσμος είναι βυθισμένος εις το σκότος της αμαρτίας.

Και μέσα εις αυτό το φοβερόν σκότος μόνον ο θαυμαστός Κύριος, ηδύνατο να είπη διά τον Εαυτόν Του: «Εγώ είμι το φως του κόσμου· ο ακολουθών μοι ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία, αλλ' έξει το φως της ζωής» (Ιωάν. 8,12).

Άνευ του θαυμαστού Κυρίου Ιησού ο κόσμος είναι ένα σκότος πλήρες από φαντάσματα. Δεν σας φαίνονται άνευ του Χριστού οι άνθρωποι, όταν τους κοιτάξετε με το μάτι του Χριστού, σαν φοβερά φαντάσματα;

Και δεν φαίνονται τα πράγματα επίσης σαν φανταστικοί σκιαί, μέσα από τας οποίας προβάλλει το τυφλόν τέρας του θανάτου;

Εάν έχετε το θάρρος να αντικρύσετε την φρίκην με τα μάτια σας, θα το αισθανθήτε αυτό και τότε, τότε δεν σας απομένει τίποτε άλλο παρά ο θρήνος και το πένθος διά τον Χριστόν.

Διότι ο άνθρωπος, περιπατών άνευ του Χριστού μέσα εις το θέατρον των σκιών που λέγεται κόσμος, «ουκ οίδε πού υπάγει» (πρβλ. Ιωάνν. 12, 35).

Διά να μάθη πού πηγαίνει, και ποίος δρόμος οδηγεί από αυτόν τον κόσμον εις τον άλλον, ο άνθρωπος πρέπει να γίνη υίος φωτός.

Πώς; Διά της πίστεως εις τον Χριστόν ως το φως του κόσμου, διότι διά της τοιαύτης πίστεως γεννάται ο ίδιος ο άνθρωπος εκ του φωτός και γίνεται τέκνον φωτός, υίος φωτός (πρβλ. Ιωάνν. 12, 36).

Η πίστις εις τον Χριστόν όχι μόνον ελευθερώνει τον άνθρωπον από το σκότος, αλλά και μεταβάλλει αυτόν εις φως, εις υιόν φωτός. Διά τούτο ο Σωτήρ λέγει περί εαυτού: «Εγώ φως εις τον κόσμον ελήλυθα, ίνα πας ο πιστεύων εις εμέ εν τη σκοτία μη μείνη» (Ιωάν. 12, 46) . Και όντως, καθ' ένας που έχει αληθινά πιστέψει εις τον Χριστόν δεν μένει εις το σκότος του θανάτου, ούτε θα μείνη ποτέ.

Διά τούτο οι πιστοί είναι φωτισμένοι, και με το θείον φως της ψυχής των φωτίζουν όλα τα μυστήρια του ουρανού και της γης. Έχων τούτο υπ' όψιν του ο Απόστολος Παύλος, γράφει εις τους χριστιανούς: «Ή γαρ ποτε σκότος, νυν δε φως εν Κυρίω ως τέκνα φωτός περιπατείτε» (Εφ. 5, 8. Πρβλ. 1. Πέτρ. 2, 9).

Είσθε σκότος διά της αμαρτίας, της κακίας, της θνητότητος, και «εν Κυρίω» εγίνατε φως, δηλ. διά του Κυρίου, ο οποίος είναι η όντως αγιότης και το όντως

φως. Και τούτο μαρτυρών πάλιν ο Απόστολος γράφει προς τους χριστιανούς: «Πάντες υμείς υιοί φωτός εστε και υιοί ημέρας· ουκ εσμέν νυκτός ουδέ σκότους» (1 Θεσσ. 5.5), διότι ο Κύριος, ο Θεός μας, είναι ο Πατήρ των φώτων, όλων των φώτων (Ιακ. 1, 17).

Απόσπασμα από το άρθρο του οσίου Ιουστίνου Πόποβιτς, “Πένθος διά τον Χριστόν” το οποίο περιλαμβάνεται στα βιβλία “Άνθρωπος και Θεάνθρωπος” των εκδόσεων Αστήρ και “Φιλοσοφικοί κρημνοί” της Ιεράς Μονής Χιλανδαρίου. Μετάφραση επίσκοπος Αθανάσιος Γιέβτιτς.